

Muistoja Nipponilta

Valmistuin toiveammattiini Heinolan seminaarista v. 1956 ja toimin opettajana Pohjois-Karjalassa. Koko ajan tunsin kuitenkin kutsua lähetystyöhön. Niinpä aloin valmistautua opiskelemalla englantia ja käymällä raamattukursseilla. Syksyllä -68 hain opettajaksi Japanin Suomalaiselle koululle ja tulin valituksi.

Juhla-asuinen pikkutyttö Shinto-temppelin portailla

Ikimuistettava matka Japaniin Neuvostoliiton kautta kesti viisi päivää. Jouluaatto vietimme venäläisellä laivalla suomalaisen lähetyspariskunnan kanssa ja saavuimme Jokohaman satamaan jouluaamuna. Siitä matka jatkui upouudella luotijuna HIKARILLA (=valo) Kiotoon. Pari viikkoa kiersin työtoverini kanssa tutustumassa lasten koteihin ja sitten alkoi koulutyö. Saimme olla opettajina, asuntolan hoitajina, talonmiehinä, siivoojina ja hätätilanteessa myös keittäjinä. Tätä suurperheen elämää jatkuikin sitten kaksi työkautta eli kahdeksan vuotta. Kävihän se opetus Suomen kielellä, mutta muuten olin ihan

sanaton. En osannut puhua, kirjoittaa enkä lukea japania ja kieliopintoihin ei juuri liennyt aikaa. Mutta elämä oli erittäin mielenkiintoista. Nuorisoi piti huolen, että joka päivä sattui ja tapahtui. Kaksi kirjaakin on koulusta kirjoitettu (H. Helimäki: "Meitä oli seitsemän" ja M. Janatuinen: "Koulu ja kirsikankukka") Paljon piti silti jättää sanomatta...

Vähän kerrassaan aloin oppia maan tapoja ja kieltä. Sain japanilaisia ystäviä, sopeuduin elämään vetoisissa kouluparakeissa ja valumaan hikeä kesähelteessä. Sikäläinen ruoka maistui alunperin ihan hyvältä, joskin mustekalaa jonkin aikaa vieroksuin.

Ystävien ja pyhäkoululaisten parissa

Talo ja asunto Tambassa -91

Koululle saatiin uusia opettajavoimia, p a l a s i n Suomeen. Pian minulle tarjottiin työtä lähetysseuran johtajana ja lähdin tuohon vastuulliseen ja vaativaan tehtävään nyt jo tutun yhteiskunnan keskelle. Japanissa on täydellinen uskonnonvapaus ja kristittyjä kunnioitetaan hyvinä ihmisinä. E d e l l i s e t lähettipolvet ovat toiminnallaan luoneet tuon hyvän pohjan. Seurakunnat kasvavat hitaasti, koska ihmiset ovat kovan kilpailuyhteiskunnan sitomia ja kaikkialla vallitseva buddhalainen ajattelu tekee vaikeaksi kristityksi tunnustautumisen. Useimmiten vasta viime hädässä kokeillaan, voisikohan Jeesus auttaa. Moni on näin itsemurhasta pelastunut.

Toimin pienissä seurakunnissa japanilaisten uskovien avustamana. Saarnat, pyhäkoulut, kerhot jne. työllistivät sopivasti. Kotimaan jaksot täyttyivät seurakunta- ja

kouluvierailuista. Äiti jo kerran huokaisi: "Ainaks siun pittää lähtii?" Asian paremmin ymmärtääkseen hän päätti 82 vuotta täytettyään lähteä Japanissa käymään.

Olipa meillä ohjelmaa ja vierailuja kolmen kuukauden ajan! Japanilaiset osoittivat rakkautta vanhalle äidille, joka oli luovuttanut tyttärensä tuomaan heille sanomaa elävästä Jumalasta. Ei siinä paljon tulkkia tarvittu. Käsini puhuivat ja idän herkkävaistoinen ihminen kyllä puheliaan karjalaisen kanssa pärjää.

Aluksi oli vähän outoa tottua Suomen muuttuneeseen kulttuuriin, kun tänne pysyvästi palasin vuonna -99. Kotimaa on kuitenkin paras paikka maailmassa!

Valma Partanen

Kirjoittajan omakuva